

Arrest

nr. 214 288 van 19 december 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van en X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 21 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2018 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juni 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de onontvankelijkheid van de aanvraag van 29 december 2017 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 15 juni 2018 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partijen een bevel tot terugbrenging af (bijlage 38) af. Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“RECTO BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

in uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan mevrouw D. O. B., van Surinaamse nationaliteit,

bevel gegeven de genaamde D., M. M., geboren te Paramaribo op 29.06.2011, nationaliteit Suriname verblijvende te ---

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is. ’

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene kwam samen met haar moeder via Nederland, op 21.09.2016 aan in België, haar Schengenvisum was geldig tot 09.11.2016. Mevrouw D. O. B. diende als wettelijke vertegenwoordiger op 30.08.2017 een aanvraag 9ter in voor betrokkene. De procedure 9ter werd op 24.10.2017 onontvankelijk verklaard en betekend op 24.11.2017. Het beroep hiertegen werd verworpen, het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd.

Rekening houdend met General Comment nr.14 van het VN Kinderrechtencomité omtrent artikel 3 van het IVRK verwijzen we naar het belang van de eenheid van het gezin, die dient hersteld te worden indien de band tussen kind en ouders verbroken werd wegens migratie en dat de scheiding tussen ouders en kind enkel overwogen kan worden in uitzonderlijke gevallen. Nergens in het dossier is er sprake van zware verwaarlozing van het kind, noch van een risico op zijn veiligheid.

Conform artikel 8 EVRM is de plaats van de minderjarige bij zijn familie in zijn land van herkomst, nergens in de aanvraag wordt aannemelijk gemaakt waarom het gezinsleven dat hij heeft bij zijn oom in België zou moeten primeren op het gezinsleven met zijn moeder en broers. Betrokkene verbleef immers bijna 15 jaar in de VS en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partijen lichten het tweede middel als volgt toe:

“TWEEDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM - SCHENDING VAN ARTIKEL 7 HANDVEST GRONDRECHTEN EU - SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET - SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. *De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.*

Mevrouw O. D. en haar dochter (De minderjarige D. M. M.) hebben de nationaliteit van Suriname en verbleven aldaar.

Op 26 augustus 2016 zijn zij met een visum type C naar Nederland gereisd. Het visum was geldig tot 9 november 2016.

Zij en haar dochter hebben vervolgens Nederland verlaten op 21 september 2016, waarna zij zich gevestigd hebben in België bij de heer T. G. (van Franse nationaliteit en in het bezit van een duurzaam verblijfsrecht).

De heer T. G. heeft M. op 8 november 2016 erkend.

Zij hebben een woning gelegen te (...).

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

3.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak; en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV TI augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

4. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen concrete belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

5.

De gemachtigde is nochtans gehouden om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel de specifieke belangen van de verzoekende partij nauwgezet af te wegen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het voeren van een immigratiecontrole.

De gemachtigde maakt enkel melding van het gezinsleven met "de oom in België". De band tussen de minderjarige (M.) en haar vader (T. G.) werd kennelijk niet onderzocht. Dat de relatie tussen de moeder van M. en haar vader bekoeld is, doet immers geen afbreuk aan de relatie tussen de minderjarige en haar vader.

Mevrouw O. D. verbleef op regelmatige basis bij de heer T. G., maar hun situatie is uiterst complex. De relatie verliep van in het begin moeilijk, waardoor mevrouw O. D. met haar dochter soms verbleef bij vrienden of familie (nichten). In het sociaal verslag van het OCMW wordt dit bevestigd: "Man verklaarde tijdens het huisbezoek dat hij op dit adres woont met kind, moeder zou regelmatig bij vrienden en familie verblijven. Volgens hem was de situatie gecompliceerd" (zie stuk 6 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet). De heer T. G. stond in voor het onderhoud van mevrouw O. D. en haar dochter: "Mevrouw en kind overleven door hulp van G. en kennissen" (zie stuk 6 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

De "complexiteit" van de relatie tussen mevrouw O. D. en de heer T. G. is enkel toegenomen. Hun relatie is op de klippen gelopen. Zij diende, samen met haar dochter, een nieuw onderkomen te zoeken.

Mevrouw O. D. en haar dochter hadden een nieuw onderkomen gevonden bij een familielid van hen te Deinze. Dit is het adres waar verbleven ((...), zoals blijkt uit het verslag woonstcontrole). Door haar sociaal netwerk kan zij en haar dochter overleven. Omdat zijzelf geen middelen van bestaan heeft, is zij hiervan afhankelijk.

De relatie tussen de minderjarige en haar vader is, ondanks de moeilijkheden tussen beide partners, blijven bestaan. Ondertussen verblijven mevrouw O. D. en de heer T. G. ook opnieuw samen te (...). De bestreden beslissing werd daarom betekend in Antwerpen. Dit bewijst de band tussen M. en haar vader.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet aangezien dit artikel bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 8 EVRM;
- art. 7 Europees Handvest;
- art. 74/13 van de Vreemdelingenwet;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het redelijkheidsbeginsel;
- de materiële motiveringsplicht."

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden doordat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen concrete belangenafweging zou zijn uitgevoerd t.a.v. artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris diende te motiveren nopens een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM bevat geen dergelijke motiveringsplicht.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht" (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Ook:

"dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;" (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd).

Ook art. 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat geen motiveringsplicht.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekende partij.

Het administratief dossier bevat immers een synthesenota dd. 15.06.2018 waarin nopens het gezins- en familieleven het volgende werd overwogen:

“Gezin- en familieleven: leggen geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat ze niet terug kunnen, bovendien is er geen schending van het familieleven daar de 3 leden van de familie geen verblijfsrecht hebben voor België”.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er op 15.06.2018, zijnde de datum waarop beslist werd tot afgifte van de bestreden beslissing, een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen inzake de aanvraag om machtiging o.g.v. art. 9bis van de Vreemdelingenwet, waarin op gedegen wijze gemotiveerd werd aangaande het gezins- en familieleven.

Meer specifiek werd gemotiveerd dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Hierbij werd erop gewezen dat dhr. T. niet meer over een verblijfsrecht in België beschikt.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt da de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM.

Zoals ook terecht werd overwogen in de synthesenota dd. 15.06.2018 en de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 15.06.2018, hebben zowel verzoekende partij, haar moeder en vader, geen verblijfsrecht in België.

De bestreden beslissing zal geen scheiding tussen verzoekende partij en de andere gezinsleden tot gevolg hebben.

Zie in die zin:

“Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing ‘het gezin van verzoekers ontwracht’.” (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

En ook:

“Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de gezinscel zou worden verbroken. Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen immers beiden een weigeringsbeslissing.” (R.v.V. nr. 132.810 dd. 05.11.2014)

Het feit dat dhr. TOYON de Franse nationaliteit heeft, verhindert niet dat hij haar zou kunnen vergezellen.

Terwijl verzoekende partij in ieder geval niet aantoonde dat – indien dhr. T. ervoor zou kiezen om haar niet te vergezellen -, zij gedurende de periode van tijdelijke scheiding niet in staat zouden zijn om a.d.h.v. moderne communicatietechnologieën een nauw contact te onderhouden.

Zie ook:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch **laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.**

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen **moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden** (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Dit geldt des te meer nu verzoekende partij het voorgehouden gezinsleven heeft uitgebouwd in illegaal verblijf.

In die omstandigheden kan niet worden voorgehouden dat de Belgische staat ertoe verplicht zou zijn verzoekende partij verder in het Rijk te laten verblijven.

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Daar waar verzoekende partij nog verwijst naar haar sociaal netwerk, merkt verweerder op dat sociale relaties niet vallen onder de beschermings sfeer van art. 8 EVRM.

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

De schending van art. 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

Om dezelfde redenen kan ook de schending van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet niet worden weerhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van onder meer artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en

of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partijen stellen in hun tweede middel onder meer dat de gemachtigde in de bestreden beslissing enkel melding maakt van het gezinsleven met *“de oom in België”*. De band tussen de minderjarige (M.) en haar vader (T. G.) werd volgens de verzoekende partijen kennelijk niet onderzocht. Dat de relatie tussen de moeder van M. en haar vader bekoeld is, doet volgens de verzoekende partijen immers geen afbreuk aan de relatie tussen de minderjarige en haar vader. De *“complexiteit”* van de relatie tussen mevrouw O. D. en de heer T. G. is volgens de verzoekende partijen enkel toegenomen. Hun relatie is op de klippen gelopen. Mevrouw O. D. diende, samen met haar dochter, een nieuw onderkomen te zoeken. Mevrouw O. D. en haar dochter hadden een nieuw onderkomen gevonden bij een familielid van hen te Deinze. De relatie tussen de minderjarige en haar vader is, ondanks de moeilijkheden tussen beide partners, volgens de verzoekende partijen blijven bestaan. Ondertussen verblijven mevrouw O. D. en de heer T. G. volgens de verzoekende partijen ook opnieuw samen te (...). Dit bewijst volgens hen de band tussen M. en haar vader.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de volgende motieven bevat over het gezinsleven van het minderjarige kind in de zin van artikel 8 van het EVRM: *“Conform artikel 8 EVRM is de plaats van de minderjarige bij zijn familie in zijn land van herkomst, nergens in de aanvraag wordt aannemelijk gemaakt waarom het gezinsleven dat hij heeft bij zijn oom in België zou moeten primeren op het gezinsleven met zijn moeder en broers. Betrokkene verbleef immers bijna 15 jaar in de VS en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst”*.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de vader van het minderjarige kind M. in België woont. Dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was op het moment van de bestreden beslissing blijkt uit de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 juni 2018. Deze beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen op dezelfde dag als de in casu bestreden beslissing. Bij arrest nr. 214 287 van 19 december 2018 werd de beslissing tot onontvankelijkheid van 15 juni 2018 echter vernietigd, omdat de Raad de motivering dat *“de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is”*, kennelijk onredelijk achtte *“omdat de vader van M. de Franse nationaliteit heeft, terwijl zij en haar moeder de Surinaamse nationaliteit hebben, en omdat de verzoekende partijen in hun aanvraag al hadden opgeworpen dat er van een relatie tussen mevrouw en mijnheer geen sprake meer was”*. De Raad stelt dan ook vast dat, los van het feit dat voornoemde beslissing tot onontvankelijkheid werd vernietigd om voornoemde reden, de in casu bestreden beslissing geen enkele melding maakt van de relatie tussen de vader van het minderjarige kind M. en het kind zelf. Deze blijkt nochtans uit de stukken van het administratief dossier, onder meer de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 29 december 2017. Bovendien nam de verwerende partij in de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 juni 2018, nota bene dezelfde dag als de in casu bestreden beslissing, het gezinsleven tussen het minderjarige kind en haar twee ouders wel aan en motiveerde zij hieromtrent, weliswaar op kennelijk onredelijke wijze.

De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit. De Raad kan dit standpunt van de verwerende partij bijtreden. De Raad stelt echter vast dat de in casu bestreden beslissing wel degelijk een motief over artikel 8 van het EVRM bevat. Dit werd hierboven reeds weergegeven. De Raad moet echter ook vaststellen dat, zoals uit voorgaande bespreking al is gebleken, de verwerende partij in casu op geen enkele manier in de bestreden beslissing motiveerde omtrent het gezinsleven van het minderjarige kind en haar vader, maar daarentegen wel over een gezinsleven tussen het minderjarige kind en haar oom. In de nota met

opmerkingen gaat de verwerende partij in op het gezinsleven tussen het minderjarige kind M. en haar vader. De verwerende partij verwijst onder meer naar de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet van 15 juni 2018, waarin volgens haar wel wordt gemotiveerd omtrent de relatie van de vader en het minderjarige kind. De Raad herhaalt echter dat deze beslissing bij arrest nr. 214 287 van 19 december 2018 werd vernietigd, en wel net om de reden dat de Raad de motivering dat “*de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is*”, kennelijk onredelijk achtte “*omdat de vader van M. de Franse nationaliteit heeft, terwijl zij en haar moeder de Surinaamse nationaliteit hebben, en omdat de verzoekende partijen in hun aanvraag al hadden opgeworpen dat er van een relatie tussen mevrouw en mijnheer geen sprake meer was*”.

Een schending van artikel 8 van het EVRM in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht wordt dan ook aangenomen.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde houdende het bevel tot terugbrenging van 15 juni 2018, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU